

MRF 2022.99

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 26. april 2022, j.nr. 20/10317

Ophævet afslag på dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 15 til etablering af en naturlejrplads inden for strandbeskyttelseslinjen, da naturlejrpladsen ikke ville fremstå skæmmende i kystlandskabet og i det væsentligste ville være offentligt tilgængelig. Dissens. Sagen hjemvist, da der ikke var foretaget en tilstrækkelig vurdering af påvirkningen på nærtliggende Natura 2000-område og bilag IV-arter.

Odder Kommune ansøgte i 2018, i samarbejde med en eventvirksomhed, om dispensation til etablering af en naturlejrplads inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø, der skulle bestå af en bålhytte med sheltere monteret på bagsiden, en svedehytte samt en tipi. Formålet med projektet var bl.a. at fremme turismen og øge den økonomiske vækst på Tunø, idet naturlejrpladsen ville være offentligt tilgængelig samtidig med, at virksomheden ville benytte pladsen i forbindelse med guidede ture til øen. Den omhandlede ejendom, der var ejet af kommunen, havde et areal på 5.578 m² og var i sin helhed beliggende inden for den oprindelige 100 meter-strandbeskyttelseslinje direkte ud til Saksild Bugt samt inden for fredningen af Tunø. Ejendommen var endvidere beliggende ca. 5 km vest for Natura 2000-område nr. 58, Nordby Bakker. Naturlejrpladsen skulle placeres centralt på matriklen, ca. 45 meter fra kysten og ville optage et areal på ca. 716 m². Kystdirektoratet meddelte i juli 2020 afslag efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1. Direktoratet fandt, at projektet ikke vil påvirke Natura 2000-området grundet afstanden, og at projektet ikke vil skade bilag IV-arter, men fandt samtidig, at der ikke forelå særlige forhold, der kunne begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Afgørelsen blev påklaget af kommunen, der bl.a. anførte, at der ikke var taget højde projektets økonomiske effekt for lokalsamfundet, og at det ansøgte var omfattet af den lempeligere dispensationspraksis for mindre faciliteter til støtte for friluftslivet samt for mindre øer. Kommunen henviste i den forbindelse til en afgørelse fra Naturstyrelsens fra 2013 om dispensation til en række forskellige anlæg inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø, hvorefter den lempeligere praksis også fandt anvendelse inden for den oprindelige 100 meter-strandbeskyttelseslinje. Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærkede indledningsvis, at der ikke var holdepunkter for at antage, at det påklagede afslag var udtryk for usaglig forskelsbehandling, da den af kommunen anførte afgørelse

ikke var sammenlignelig med nærværende sag. I Naturstyrelsens afgørelse var der således tale om en række mindre anlæg på mange forskellige placeringer langs Tunøs kyst, mens der i nærværende sag var tale om tre forholdsvis store anlæg, som skulle etableres som en samlet naturlejrplads. Nævnet fandt ikke, at det ansøgte var omfattet af den lempelige dispensationspraksis for mindre øer, da denne praksis kun er gældende for anlæg etableret inden for den udvidede del af strandbeskyttelseslinjen. Nævnet fandt endvidere ikke, at det ansøgte var omfattet af den lempelige dispensationsadgang for mindre faciliteter til støtte for friluftslivet, da naturlejrpladsens størrelse og omfang oversteg, hvad der kunne anses for at være en mindre foranstaltning. Det ansøgte skulle derfor vurderes efter den almindelige restriktive dispensationsadgang i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1. Nævnets flertal (5 mod 2) fandt dog, at der var tale om et sådant særligt tilfælde, der kunne begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Flertallet lagde herved vægt på, at det ansøgte var beliggende i et tætbevokset område, hvorfor anlæggene ikke ville fremstå skæmmende i kystlandskabet, og at naturlejrpladsen i det væsentligste ville være offentligt tilgængelig og dermed bidrage til mulighederne for, at offentligheden kunne opleve og bevæge sig i naturen, og for vækst for øsamfundet. Nævnet konstaterede, at der i begrundelsen i Kystdirektoratets afgørelse ikke i tilstrækkelig grad var taget stilling til, hvorvidt projektet ville have en væsentlig påvirkning på Natura 2000-området eller medføre beskadigelse/ødelæggelse af plantearter eller yngle- eller rasteområder for bilag IV-arter, og nævnet kunne derfor ikke vurdere dette i forhold til dispensationen. Det bemærkedes, at denne vurdering var en forudsætning for, at dispensationen kunne meddeles. Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophævede herefter afgørelsen og hjemviste sagen til fornyet behandling.

MAD 2022.99

Kommentar: Afgørelsen illustrerer samspillet mellem de generelle forvaltningsretlige regler og de specielle forvaltningsretlige regler fastsat på baggrund af EU-regler – i dette tilfælde habitatdirektivets regler. Selv om klagenævnet underkendte Kystdirektoratets afslag på grundlag af den generelle strenge fortolkning af strandbeskyttelseslinjen, kunne dette ikke føre til en tilladelse, men alene en hjemvisning, fordi nævnet fandt, at Kystdirektoratet ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt og begrundet, hvorfor det ansøgte projekt kunne tillades efter habitatbekendtgørelsen. Afgørelsen illustrerer dermed, at Kystdirektoratet ved ansøgning om dispensation fra strandbeskyttelseslinjen altid bør foretage en vurdering efter habitatbekendtgørelsens § 6, stk.1 og § 10. Se også **MRF 2022.94 Mfk**, hvor afslag på kystbeskyttelsesprojekt blev ophævet og hjemvist grundet manglende undersøgelse af det afslåede projekts påvirkning af bilag IV-arter. Nævnet praksis er dog ikke stringent på dette punkt, jf. **MRF 2022.99 Mfk** og uddybende i kommentaren til **MRF 2022.89 Mfk**.

Ophævelse og hjemvisning af afslag på dispensation i sag om etablering af naturlejrplads inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø i Odder Kommune

20/10317

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, jf. § 65 b, stk. 1, jf. § 78, stk. 4.[1]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophæver Kystdirektoratets afgørelse af 8. juli 2020 om afslag på dispensation til etablering af bålhytte med sheltere, svedehytte samt tipi inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1], beliggende [A1], 8799 Tunø i Odder Kommune, og hjemviser sagen til fornyet behandling hos direktoratet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 1 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, der i overensstemmelse med naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 4, har behandlet sagen i den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet

Afgørelsen er den 29. juli 2020 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af Odder Kommune, der er ansøger i sagen.

Klager har navnlig anført, at

- Kystdirektoratets afgørelse ikke indeholder en tilstrækkelig afvejning af det ansøgte i forhold til naturbeskyttelseslovens formål,
- Kystdirektoratet har meddelt afslag til det ansøgte på baggrund af administrativ praksis, og
- der i afgørelsen ikke tages højde for den økonomiske effekt, som det ansøgte vil medføre for lokalsamfundet.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen/området

Den omhandlede ejendom har et areal på 5.578 m², og er beliggende direkte ud til Saksild Bugt. Ejendommen er i sin helhed beliggende inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje. Ejendommen er i BBR noteret med anvendelsen "fællesgrusgrav" på baggrund af ejendommens tidligere anvendelse, men består i dag i det væsentligste af tilplantede skovarealer som gennemskæres af en mindre skovvej. Den nordlige del af ejendommen består af sandstrand.

Den ansøgte placering er beliggende ca. 100-150 m fra en allerede eksisterende naturlejrplads på nabomatriklen [F2]. Den eksisterende naturlejrplads, der er ejet af Naturstyrelsen, består af en teltplads samt en kombineret bålplads/shelter på ca. 86 m² og er beliggende mellem 60 m og 70 m fra kysten. Det fremgår desuden af sagens oplysninger, at der er etableret sanitære faciliteter på denne lejrplads.

Den ansøgte naturlejrplads skal placeres centralt på matriklen, ca. 45 m fra kysten opmålt på luftfotos, og skal efter sagens oplysninger indpasses mellem eksisterende træer, hvorfor der ikke er fastlagt en endelig placering for de enkelte anlæg. Miljø- og Fødevareklagenævnets sekretariat har på baggrund af ansøgningsmaterialet og SagsGis opmålt naturlejrpladsen til at optage et areal på ca. 716 m².

Ejendommen er i sin helhed beliggende inden for fredningen af Tunø.[4] Ejendommen er endvidere beliggende ca. 5 km vest for Natura 2000-område nr. 58 Nordby Bakker (habitatområde nr. 182).

2.2 Den påklagede afgørelse

Kystdirektoratet har den 8. juli 2020 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, jf. § 65 b, stk. 1, meddelt afslag på dispensation til etablering af en naturlejrplads, bestående af en bålhytte med sheltere monteret på bagsiden, en svedehytte samt en tipi. Det ansøgte er beliggende inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø i Odder Kommune.

Sagen er indledt ved, at klager, i samarbejde med [V1], den 18. december 2018 har ansøgt Kystdirektoratet om dispensation fra strandbeskyttelseslinjen til etablering af en naturlejrplads, på en af klager ejet ejendom på Tunø. Direktoratet har med udgangspunkt i det fremsendte ansøgningsmateriale opmålt bålhytten med de tilhørende sheltere til at have et samlet areal på ca. 86 m², tipien til at have et areal på ca. 78 m², og svedehytten til at have et areal på ca. 4,9 m². Det fremgår af ansøgningsmaterialet, at anlæggene skal placeres således, at de ikke vil være synlige fra stranden eller de øvrige tilstødende arealer. Det er endvidere forudsat, at der i forbindelse med etableringen ikke vil ske ændringer i det eksisterende terræn eller i øvrigt blive fældet træer eller bevoksning.

Det fremgår af ansøgningsmaterialet, at projektet med naturlejrpladsen udspringer af et samarbejde mellem klager og eventvirksomheden [V1]. Formålet med projektet er blandt andet at fremme turismen og øge den økonomiske vækst på Tunø samt at imødekomme den stigende efterspørgsel på friluft aktiviteter på øen. Det fremgår endvidere, at de ansøgte anlæg vil blive etableret således, at de let kan fjernes fra den ansøgte placering, såfremt de ikke længere anvendes. Parterne ønsker at etablere pladsen i fællesskab, således at klager stiller grunden til rådighed, og [V1] opstiller og vedligeholder anlæggene. Naturlejrpladsen vil være delvist offentlig tilgængelig, hvilket vil sige, at naturlejrpladsen er tilgængelig for

offentligheden, samtidig med, at [V1] vil benytte pladsen i forbindelse med planlagte og guidede ture, som virksomheden arrangerer til øen, og dermed indgå i erhvervsmæssige aktiviteter udført af virksomheden. Ifølge ansøgningsmaterialet vil pladsen med fordel kunne anvendes i forbindelse med udflugter for bl.a. skoleklasser og private familier. Det fremgår desuden, at pladsen med den afskærmede placering vil være velegnet til arrangementer for veteraner, stressramte og lignende.

Kystdirektoratet har i den påklagede afgørelse bemærket, at [V1] har benyttet en nærliggende naturlejrplads, som er ejet af Naturstyrelsen, uden forudgående dispensation fra strandbeskyttelseslinjen, eller tilladelse fra Naturstyrelsen i øvrigt.

Kystdirektoratet har i afgørelsen vurderet, at det ansøgte ikke er omfattet af den lempeligere dispensationspraksis for mindre foranstaltninger til støtte for friluftslivet inden for strandbeskyttelseslinjen. Direktoratet har lagt vægt på lejrpladsens størrelse og har endvidere bemærket, at der efter praksis skal være en vis afstand mellem shelterpladser og i den forbindelse henvist til, at den ansøgte placering er beliggende lige ved siden af en allerede etableret shelterplads.

Kystdirektoratet har endvidere vurderet, at den ansøgte naturlejrplads ikke er omfattet af den lempeligere praksis for mindre øer, hvor forholdene og hensynet til øernes erhvervsmæssige udvikling kræver det. Direktoratet har lagt vægt på, at denne lempeligere praksis kun er gældende inden for den udvidede strandbeskyttelseslinje, og at den ansøgte naturlejrplads er ansøgt etableret inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje.

Direktoratet har desuden vurderet, at der ud fra en konkret vurdering af de ansøgte anlæg ikke er særlige forhold i øvrigt, der kan begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen.

Videre har direktoratet vurderet, at det ansøgte ikke i sig selv, eller i forbindelse med andre planer og projekter, vil kunne påvirke det nærliggende Natura 2000-område væsentligt, eller i øvrigt vil kunne ødelægge eller beskadige de plantearter eller yngle- eller rasteområder for de dyrearter, som fremgår af habitatdirektivets bilag IV.

Det fremgår desuden af den påklagede afgørelse, at Kystdirektoratet er villig til at gå i dialog med ansøger om en eventuel projektilpasning således, at projektet placeres uden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje.

Kystdirektoratet har i afgørelsen vurderet, at det ansøgte ikke medfører en væsentlig effekt på udpegningsgrundlaget for det nærmeste Natura 2000-område. Direktoratet har ved vurderingen alene lagt vægt på afstanden på ca. 5 km mellem det ansøgte og Natura 2000-området. Direktoratet har endvidere vurderet, at den ansøgte placering ikke kan anses for at være et potentielt leve- og ynglested for Bilag IV-arter.

2.3 Klagens indhold

Klager har anført, at Kystdirektoratet ikke har foretaget en tilstrækkelig vurdering af det ansøgte i forhold til naturbeskyttelseslovens formål. Klager har i den forbindelse henvist til, at en del af lovens formål bl.a. er at give befolkningen adgang til naturen samt at forbedre mulighederne for friluftslivet. Klager har videre anført, at det vil blive en forudsætning for etableringen af det ansøgte, at naturlejrpladsen skal kunne fjernes efter endt anvendelse, så der ikke efterlades nogen synlige spor. Det er således klagers opfattelse, at det vil være muligt at etablere naturlejrpladsen i overensstemmelse med lovens formål og dermed ikke i strid med de øvrige formålsbestemmelser.

Klager har endvidere anført, at Kystdirektoratet i afgørelsen ikke har taget hensyn til de lokale forhold, som gør sig gældende på Tunø. Klager har i den forbindelse henvist til, at afgørelsen er truffet af en anden sagsbehandler, end den som medvirkede ved besigtigelse af ejendommen den 9. april 2019. Klager har videre anført, at de ansøgte anlæg vil være beliggende i en afstand fra kysten på 45-75 m og ikke 30 m som anført af direktoratet.

Videre er klager uenig i Kystdirektoratets vurdering af, at det ansøgte ikke kan anses for omfattet af den lempeligere dispensationspraksis for mindre faciliteter til støtte for friluftslivet. Klager er af den opfattelse, at denne vurdering bør foretages med udgangspunkt i anlæggenes konkrete anvendelse, samt hvordan de konkrete anlægs størrelse på den ansøgte placering vil påvirke de omkringliggende natur- og landskabsværdier.

Klager har videre gjort gældende, at den ansøgte naturlejrplads ikke er beliggende i umiddelbar nærhed af Naturstyrelsens eksisterende shelterplads, at den ansøgte placering er hensigtsmæssig i forhold til Tunøs samlede areal, mulighederne for at tilgå sanitære faciliteter, samt at der ikke findes alternative placeringsmuligheder.

Videre har klager anført, at Naturstyrelsen, som kompetent myndighed for strandbeskyttelseslinjen, i 2013 har meddelt dispensation til inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø at etablere syv campinghytter, to muldtoiletter, et udsigtstårn, en grillhytte med shelter, et shelter, en naturlegeplads, ti bordebænkesæt, fem A2 kortborde, ti A3 kortborde, to brede højskilte, 40 ruteafmærkningspæle samt 20 piktogrampæle.

Klager har i forbindelse hermed henvist til, at Naturstyrelsen på baggrund af praksis fra Naturklagenævnet[5] har vurderet, at den lempeligere praksis for etablering af friluftsfaciliteter inden for strandbeskyttelseslinjen på mindre øer også finder anvendelse inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinjen.

Klager er af den opfattelse, at den ansøgte naturlejrplads er sammenlignelig med Naturstyrelsens afgørelse fra 2013, hvorfor Kystdirektoratet som nuværende myndighed for strandbeskyttelseslinjen burde følge den samme praksis og dermed meddele dispensation til det ansøgte. Klager er endvidere af den opfattelse, at direktoratet har foretaget en fejlagtig vurdering af den fremsendte ansøgning og det øvrige ansøgningsmateriale, samt at direktoratet har udøvet 'skøn under regel', med udgangspunkt i administrativ praksis, frem for at foretage en konkret vurdering med udgangspunkt i sagens faktiske forhold.

Klager har videre anført, at Kystdirektoratet ikke i tilstrækkelig grad har inddraget de økonomiske konsekvenser, det ansøgte vil medføre for lokalsamfundet på Tunø. Klager har til støtte herfor anført, at Tunøs fremtidige drift og overlevelse bl.a. beror på muligheden for, at besøgende og turister vil benytte sig af øens muligheder for oplevelser og friluftslivet generelt.

2.4 Kystdirektoratets bemærkninger til klagen

Kystdirektoratet har i bemærkninger af 15. september 2020 til klagen anført, at direktoratets afslag bygger på en samlet og individuel vurdering af, at det ansøgtes størrelse overstiger, hvad der kan anses for at være et mindre anlæg, sammenholdt med, at der er allerede er meddelt dispensation til lignende anlæg på naboejendommen.

2.5 Nye oplysninger under sagens behandling

Klager har i høringsvar til Miljø- og Fødevareklagenævnet af 25. marts 2022 oplyst, at den ansøgte naturlejrplads vil være offentlig tilgængelig, samt at klager og [V1] vil udarbejde en formaliseret samarbejdsaftale for pladsen. Det er endvidere klagers forventning, at naturlejrpladsen skal være mulig at reservere igennem et offentligt tilgængeligt bookingsystem. Endvidere har klager anført, at naturlejrpladsen er tiltænkt klager og [V1] i fællesskab. Det ansøgte vil således kunne anvendes til både arrangementer arrangeret af klager, samt [V1] samt af private familier og lignende grupper. Det fremgår endvidere, at det ikke er planlagt i hvilket omfang klager forventer at anvende pladsen, samt at [V1] forventer at arrangere 40 ture til Tunø om året, såfremt der meddeles dispensation til det ansøgte.

Klager har endvidere oplyst over for Miljø- og Fødevareklagenævnet, at klager har indgået en aftale med Naturstyrelsen om, at brugere af den ansøgte naturlejrplads vil have mulighed for at anvende de etablerede sanitære faciliteter på den nærliggende allerede etablerede naturlejrplads.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

Følgende medlemmer af Miljø- og Fødevareklagenævnet har deltaget i sagens behandling: formand Klaus Meinby Lund, landsdommerne Eva Staal og Olaf Tingleff, samt de læge medlemmer Pelle Andersen-Harild, Lene Hansen, Kristian Pihl Lorentzen og Jens Vibjerg.

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets indledende bemærkninger

Kystdirektoratet skal ved behandling af sager efter naturbeskyttelsesloven overholde almindelige forvaltningsretlige principper, herunder lighedsgrundsætningen. Lighedsgrundsætningen indebærer, at sammenlignelige sager som udgangspunkt skal have samme resultat. Direktoratet må ikke udøve usaglig forskelsbehandling, dvs. at der skal være en saglig begrundelse for at nå til forskellige resultater, hvis der er tale om forhold som i det væsentligste er ens.

Miljø- og Fødevareklagenævnet vurderer på det foreliggende grundlag, at der ikke er holdepunkter for at antage, at den påklagede afgørelse er udtryk for usaglig forskelsbehandling af klager. Nævnet har herved lagt vægt på, at den af klager anførte afgørelse fra Naturstyrelsen om dispensation til en række forskellige anlæg inden for strandbeskyttelseslinjen på Tunø ikke er sammenlignelig med nærværende sag, idet der i Naturstyrelsens afgørelse er tale om en række mindre anlæg på mange forskellige placeringer langs Tunøs kyst. Uden for havneområdet på øen omhandler afgørelsen bl.a. en grillhytte med shelter, ti bordbænkesæt, to kortborde samt diverse skilte- og ruteafmærkninger, mens der i nærværende sag er tale om tre forholdsvis store anlæg, som skal etableres som en samlet naturlejrplads. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at der er offentlig adgang til Naturstyrelsens faciliteter, mens der er delvis offentlig adgang til det ansøgte projekt.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod at foretage ændring i tilstanden af arealer inden for strandbeskyttelseslinjen, herunder foretage bebyggelse, udstykning, matrikulering og arealoverførsel, hvorved der fastlægges skel.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en friholdelse af strandene og de umiddelbart bagvedliggende kystområder mod indgreb, der ændrer den nuværende tilstand og anvendelse.

Efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, kan der kun i særlige tilfælde meddeles dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Der kan derfor kun dispenseres, hvis særlige forhold taler for det, herunder hvis der er tale om et nødvendigt formål, som bør gå forud for den generelle beskyttelsesinteresse, og der ikke ved en dispensation skabes præcedensvirkning i strid med det generelle formål med reglerne. Bestemmelsen administreres i praksis meget restriktivt.

Det fremgår af lovbemærkningerne[6] til ændring af naturbeskyttelsesloven i 1994 – ”kystloven” – at den udvidede strandbeskyttelseslinje forudsættes administreret relativt mere lempeligt på mindre øer, når forholdene og hensynet til øernes erhvervsmæssige udvikling kræver det. Den forudsatte lempelse har alene relation til den udvidede del af strandbeskyttelseslinjen (100-300 m).

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne til kystlovsforslaget, at det i overensstemmelse med hidtidig praksis vil være muligt at etablere mindre foranstaltninger til støtte for friluftslivet og dermed til fremme af turismen. Der vil således som hidtil kunne tillades opstilling af toiletbygninger, informationstavler og skilte samt andre, til opfyldelse af friluftsfunktionen nødvendige, beskedne opholdsfaciliteter. Ifølge vejledningen sigtes der endvidere til bl.a. stier og mindre parkeringsarealer. Det forudsættes, at anlægget placeres og udføres under hensyntagen til den omgivende natur.

Efter Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis kan der gives dispensation til sheltere, bålhytter og lignende, når de tjener og understøtter et organiseret friluftsliv. Der kan i vurderingen bl.a. lægges vægt på, om placering sker i tilknytning til allerede eksisterende anlæg og på områdets landskabelige karakter.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at det ansøgte ikke er omfattet af den lempelige dispensationspraksis for mindre øer. Nævnet har herved lagt vægt på, at den lempelige praksis kun er gældende for anlæg etableret inden for den udvidede del af strandbeskyttelseslinjen, og at det ansøgte ønskes placeret inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje. Nævnet bemærker, at der i den af klager omtalte afgørelse, NKN-1321-00609, er tale om etablering af en legeplads inden for et havneområde, som efter Naturklagenævnets opfattelse ikke er et usædvanligt forhold.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder endvidere, at det ansøgte ikke er omfattet af den lempelige dispensationsadgang for mindre faciliteter til støtte for friluftslivet. Nævnet har herved lagt vægt på, at naturlejrpladsens størrelse og omfang overstiger, hvad der kan anses for at være en mindre foranstaltning efter praksis og lovbemærkningerne til ”kystloven”. Nævnet har endvidere lagt vægt på omfanget af den samlede naturlejrplads og det areal, som den samlede plads optager i kystlandskabet.

Det ansøgte skal derfor vurderes efter den almindelige restriktive dispensationsadgang i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1.

Et flertal i Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Flertallet har ved vurderingen lagt vægt på, at det ansøgte er beliggende i et tætbevokset område, hvorfor de ansøgte anlæg ikke vil fremstå skæmmende i kystlandskabet. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at den

ansøgte naturlejrplads i det væsentligste vil være offentligt tilgængelig og dermed vil bidrage til mulighederne for, at offentligheden kan opleve og bevæge sig i naturen. Det er endvidere indgået i flertallets vurdering, at det ansøgte efter det oplyste vil bidrage positivt til mulighederne for vækst for øsamfundet.

Mindretallet (Pelle Andersen-Harild og Lene Hansen) finder, at der ikke er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Mindretallet har herved lagt vægt på, at der er tale om en meget kystnær placering inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje, at det ansøgte er stort og vil fremstå skæmmende i kystlandskabet, samt at der allerede findes tilstrækkeligt med friluftaktiviteter på det pågældende sted. Mindretallet har endvidere lagt vægt på, at en dispensation til det ansøgte vil kunne medføre en uønsket præcedensvirkning i lignende sager.

Der træffes afgørelse i overensstemmelse med flertallet.

Det er således Miljø- og Fødevarerklagenævnets vurdering, at der i overensstemmelse med stemmeflertallet kan meddeles dispensation til den ansøgte naturlejrplads med bålhytte med sheltere, svedehytte samt tipi.

Dispensationsmuligheden i § 65 b, stk. 1, skal endvidere administreres under hensyntagen til internationale forpligtelser, herunder habitatdirektivet.[7]

Det følger af habitatbekendtgørelsens[8] § 6, stk. 1, 1. pkt., jf. § 7, stk. 2, nr. 1, at der ikke kan gives dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, hvis det ansøgte projekt i sig selv, eller i forbindelse med andre planer og projekter, kan påvirke et Natura 2000-område væsentligt. Vurderingen skal fremgå af afgørelsen, jf. bekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Det følger endvidere af habitatbekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 1, jf. § 7, stk. 2, nr. 1, at der ikke kan gives dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, hvis det ansøgte kan beskadige eller ødelægge yngle- eller rasteområder i det naturlige udbredelsesområde for de dyrearter, der er optaget i habitatdirektivets bilag IV, litra a, eller ødelægge de plantearter, som er optaget i habitatdirektivets bilag IV, litra b) i alle livsstadier. Vurderingen i forhold til bilag IV-arter skal fremgå af afgørelsen, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 2

Miljø- og Fødevarerklagenævnet konstaterer, at der i begrundelsen i Kystdirektoratets afgørelse ikke i tilstrækkelig grad er taget stilling til og begrundet ovennævnte vedrørende det nærmeste Natura 2000-område og bilag IV-arter i øvrigt, og nævnet kan derfor ikke vurdere dette i forhold til dispensation vedrørende den ansøgte naturlejrplads.

De ovenstående forhold er forudsætninger for, at der kan meddeles dispensation til det ansøgte, hvorfor Miljø- og Fødevarerklagenævnet hjemviser sagen med henblik på, at Kystdirektoratet skal foretage en tilstrækkelig og begrundet vurdering af, om projektet kan påvirke det nærmeste Natura 2000-område væsentligt eller medføre beskadigelse/ ødelæggelse af plantearter eller yngle- eller rasteområder for de dyrearter, der fremgår af habitatdirektivets bilag IV.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse vedrører alene dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Andre dispensationer eller tilladelser kan være nødvendige. Nævnet henviser i den forbindelse til, at den ansøgte placering er beliggende inden for fredningen af Tunø.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker endvidere, at nævnet ved sin afgørelse ikke har taget stilling til, om det ansøgte, som et fælles projekt mellem Odder Kommune og [V1], er i overensstemmelse med de kommunalretlige regler, herunder kommunalfuldmagten.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Kystdirektoratets afgørelse af 8. juli 2020 om afslag på dispensation til etablering af bålhytte med sheltere, svedehytte samt tipi inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1], beliggende [A1], 8799 Tunø i Odder Kommune, og hjemviser sagen til fornyet behandling hos direktoratet.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 1986 af 27. oktober 2021 om naturbeskyttelse med senere ændringer.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] <https://www2.blst.dk/nfr/03608.00.pdf> (<https://www2.blst.dk/nfr/03608.00.pdf>)

[5] NKN-1321-00609.

[6] Lov nr. 439 af 1. juni 1994 om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse (Beskyttelse af kystområderne).

[7] Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter med senere ændringer.

[8] Bekendtgørelse nr. 1595 af 6. december 2018 om udpegning og administration i internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

Sag:

20/10317

Dato:

26. april 2022.

Emner:

NBL - beskyttelses...

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) • Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk (<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)

[Tilgængelighedserklæring \(https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk\)](https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk)

